

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14050/2022
09.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Гордане Цакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Воргић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Драгана Сабо, адвокат из ..., ВВ из ..., чији је пуномоћник Кристијан Венцел, адвокат из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Младен Сикимић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1928/20 од 15.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1928/20 од 15.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1928/20 од 15.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4905/19 од 28.11.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 184.010,00 динара са законском затезном каматом од 10.11.2012. године до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 96.925,26 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа од 184.010,00 динара до траженог износа од 184.462,63 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1928/20 од 15.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично су усвојене жалбе ББ, ВВ и ДД, те је првостепена пресуда преиначена у односу на ове тужене, тако што су обавезани да тужиоцу на досуђени износ од 184.010,00 динара солидарно исплате законску затезну камату од 04.11.2016. године, уместо од 10.11.2012. године, док је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 10.11.2012. године до 03.11.2016. године, у односу на ове тужене, одбијен, а у преосталом делу жалбе тужених ББ, ВВ и ДД одбијене су и првостепена пресуда

потврђена у побијаном усвајајућем, а непреиначеном делу. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужених ББ, ВВ и ДД за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ВВ је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

Одредбом члана 404. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату новчаног износа који је од њега неосновано наплаћен у извршном поступку вођеним пред Основним судом у Новом Саду у предмету И 16391/10. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова и разлоге изнете у ревизији, Врховни касациони суд је оценио да у овој парници нису испуњени законом прописани услови да се дозволи одлучивање о ревизији применом члана 404. став 1. ЗПП. У конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог ВВ није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.06.2016. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 184,010,00 динара.

Одредбом члана 468. става 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. става 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност предмета спора испод динарске противвредности 3.000 евра, ревизија туженог ВВ није дозвољена, у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић